

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

**BESCHIKKING INZAKE DE TOELAATBAARHEID
VAN EEN CASSATIEBEROEP**

**nr. 16.802 van 14 augustus 2026
in de zaak A. 248.734/IX-11.027**

In zake: A.V.
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Kevin Meersman
kantoor houdend te 9100 Sint-Niklaas
Prinses Joséphine-Charlottelaan 45
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

het INRICHTINGSHOOFD VAN DE GEVANGENIS VAN
MERKSPLAS

I. Voorwerp van het beroep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 26 juli 2026, strekt tot de nietigverklaring van beslissing nr. BC/25-0348 van de beroepscommissie van de Centrale toezichtsraad voor het gevangeniswezen van 18 juni 2026.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is onderworpen aan de procedure tot toelating, bedoeld bij artikel 20, § 2, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, en bij de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State’.

Het dossier van de zaak is door de griffie ontvangen op 10 augustus 2026.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. De toelaatbaarheid

3.1. Het eerste middel luidt “schending wettelijke termijn behandeling zaak door beroepscommissie”. Verzoeker wijst erop dat artikel 162, § 1, van de basiswet van 12 januari 2005 ‘betreffende het gevangeniswezen en de rechtspositie van de gedetineerden’ (“basiswet”) bepaalt dat uiterlijk veertien dagen na het indienen van het beroepsschrift een beslissing moet worden genomen door de beroepscommissie, “hetgeen absoluut niet het geval was”.

3.2. De loutere vaststelling van een overschrijding van een termijn van orde, waaraan de basiswet geen sanctie kleeft, kan de gevraagde cassatie kennelijk niet verantwoorden.

4.1. Het tweede middel luidt “miskenning art. 150, § 2 basiswet op het gevangeniswezen door foutief af te leiden dat de oorspronkelijke klacht niet-ontvankelijk is wegens onduidelijk”. Het middel wordt toegelicht als volgt:

“Desondanks de beroepscommissie oordeelde dat ‘verzoeker in zijn beroepsschrift verduidelijkt wat het voorwerp is van zijn klacht’ (zie alinea 2 van blz. 2 van de aangevochten beslissing), volgt zij toch het standpunt van de klachtencommissie die de klacht als niet-ontvankelijk aanmerkte wegens ‘onduidelijkheid’.

Dit is een (manifest) verkeerde juridische gevolgtrekking uit een door haar gedane vaststelling.”

4.2. Artikel 150, § 2, van de basiswet luidt:

“In de klacht worden zo nauwkeurig mogelijk de beslissing waarover geklaagd wordt en de redenen van de klacht vermeld.”

Of de beroepscommissie al dan niet verkeerde gevolgtrekkingen afleidt uit een door haar gedane vaststelling is geheel vreemd aan de verplichting

voor de klager om in de klacht de bestreden beslissing en de redenen van de klacht zo nauwkeurig mogelijk te vermelden. Alleen al om die reden is het middel kennelijk onontvankelijk.

5.1. Het derde middel luidt “miskenning van haar eigen (zelfs ambts-halve) onderzoeksbevoegdheid door te oordelen dat er onvoldoende concrete gegevens zijn om de klacht inhoudelijk te beoordelen (art. 150, § 2 Basiswet op het gevangeniswezen al dan niet samen gelezen met art. 161, § 2 Basiswet op het gevangeniswezen juncto art. 154 § 3 al dan niet samen gelezen met artikel 162, § 3 juncto artikel 158, § 3 Basiswet op het gevangeniswezen)”. Verzoeker licht toe:

“De Beroepscommissie bevestigde het standpunt van de Klachtencommissie inzake de niet-ontvankelijkheid van de oorspronkelijke ingediende, doch sprak zich blijkbaar wél uit over de gegrondheid van de klacht zelf inzoverre die wél ontvankelijk zou geweest zijn (soort juridisch stok achter de deur-techniek);

Zelfs indien de beroepscommissie de klacht ontvankelijk zou verklaard hebben (quod non), dan nog kon zij niet besluiten tot een ongegrondheid van de geformuleerde klacht (en derhalve een ontvankelijk én gegrond hoger beroep).

Immers, de beroepscommissie motiveert dat zij ‘niet over voldoende concrete gegevens beschikt om te beoordelen of en in welke mate de directie daadwerkelijk tekortschoot in het toezien op de uitvoering van de regeling die zijzelf in de e-mail van 22 maart 2025 had vastgelegd’.

Zoals aangehaald (en geciteerd) bij de wettelijke bepalingen (supra.), heeft ook de Beroepscommissie een volheid van bevoegdheid, en zelfs een (ambtshalve) onderzoeksrecht indien bepaalde zaken niet duidelijk zijn.”

5.2. In de bestreden beslissing overweegt de beroepscommissie dat de oorspronkelijke klacht van verzoeker bij de klachtencommissie (“ik krijg mijn eigen eten niet”) onduidelijk was, zodat de klachtencommissie mocht besluiten tot de niet-ontvankelijkheid. In graad van beroep, waarin verzoeker het voorwerp van zijn klacht nu duidelijker heeft omschreven, oordeelt de beroepscommissie vervolgens:

“De beroepscommissie beschikt zelf niet over voldoende concrete gegevens om te beoordelen of en in welke mate de directie daadwerkelijk tekortschoot in (het toezien op) de uitvoering van de regeling die zijzelf in de e-mail van 22 maart 2025 had vastgelegd.

In die zin is het beroep niet gegrond.”

5.3. De onderzoeksbevoegdheid waarover de beroepscommissie beschikt, welke inhoudt dat zij ook ambtshalve inlichtingen kan inwinnen, is een facultatieve bevoegdheid. Verzoeker zet niet uiteen waarom de beroepscommissie, door van zo een facultatieve bevoegdheid geen gebruik te maken, de in het middel aangevoerde bepalingen schendt. Met zijn middel nodigt hij bovendien de Raad van State uit tot een beoordeling van de feiten van de zaak, waartoe de Raad als cassatierechter niet bevoegd is.

5.4. Het middel is kennelijk onontvankelijk.

6. Uit het onderzoek van het cassatieberoep blijkt dat het niet voldoet aan de vereisten voor de toelaatbaarheid ervan, bepaald in artikel 20, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State.

7. De Raad van State wijst erop, ten overvloede, dat hij bij beschikking nr. 16.796 van 7 augustus 2026 een al vroeger ingesteld cassatieberoep van verzoeker, gericht tegen dezelfde beslissing van de beroepscommissie en bekend onder rolnummer A. 248.685/IX-11.022, wel toelaatbaar heeft bevonden.

BESLISSING:

1. Het cassatieberoep is niet toelaatbaar.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro.

Aldus te Brussel verleend, op veertien augustus tweeduizend zesentwintig, door:

Geert Van Haegendoren,	kamervoorzitter,
bijgestaan door	
Tiny Temmerman,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Tiny Temmerman

Geert Van Haegendoren